

JUNIORII-LA ORDINEA ZILEI!

O MAI STRÎNSĂ COLABORARE CU PĂRINȚII ȘI PROFESORII

Un subiect ca acesta, care-și propune să pună în dezbaterea specialiștilor, aspecte legate de activitatea juniorilor, este oricând de actualitate, invită la reflecție, la discuții și — bine ar fi — la măsuri în consecință. Personal consider, că în activitatea cu schimburi de mine, nu există probleme majore și minore, pentru că tot ce este legat de procesul acesta, complex, de formare a viitorilor fotbaliști prezintă o mare importanță, indiferent dacă este vorba de selecție, instruire, educație, promovare sau chiar de chestiuni de ordin organizatoric, material și gospodăresc.

De aceea nici nu mă voi limita acum, la o anumită sferă din cadrul general al temei în discuție. Privind lucrurile prin prisma caracterului și a conținutului lor complex mă voi referi, în rândurile ce urmează numai la două dintre aspectele, care mi se par mai direct răspunzătoare de actuala situație din fotbalul nostru, la nivelul centrelor de juniori și copii. Și primul dintre acestea este în legătură cu baza de selecție, pe care o apreciez, în ansamblu, ca fiind în continuă restrângere. Principala cauză a acestei stări de fapt — lipsa spațiilor de joc — este mult prea cunoscută și nu mai insist asupra ei, poate și pentru că pe undeva s-au mai cucerit unele poziții în această privință, fie chiar și prin extinderea zonei de depistare a copiilor, în mediul rural sau suburban. Mai alarmantă mi se pare însă atitudinea unora dintre părinți, care împiedică pur și simplu copiii să vină la fotbal, adeseori după ce aceștia au absolvit cu succes un stagiul de inițiere de câțiva ani, după multe investiții materiale și morale, care se cereau, pe o anumită treaptă a dezvoltării, răsplătite prin promovare. Așa se face că aproape întotdeauna începem, plini de optimism și entuziasm, munca cu promoțiile celor de vîrstă cea mai mică, pentru ca atunci cînd aceștia ajung pe la 14-15 ani, adică cam prin clasa a VIII-a sau a IX-a, să înregistrăm pierderi, uneori grele, care reduc eficiența activității noastre și scad producția elementelor dotate. De aceea consider că o bună parte a preocupărilor noastre trebuie să fie rezervată unei mai strînse colaborări cu

părinții copiilor și nu unei lupte inegale și fără sens educativ cu aceștia, pentru ca eforturile conjugate ale antrenorilor și familiilor să aducă realmente o contribuție la păstrarea zestrei de valori sportive cuprinse în procesul de instruire organizată. La Petrolul, noi am început să lucrăm în această idee și sperăm că și rezultatele viitoare să confirme justetea și eficacitatea unei astfel de orientări și atitudini.

Cel de al doilea aspect pe care mi-l propun a-l prezenta în continuare, se referă la durată generală a timpului afectat pregătirii copiilor. Din capul locului trebuie spus că față de obiectivele propuse a fi realizate, față de marile obligații impuse de performanță și de fotbalul modern, copiii de care ne ocupăm în prezent, lucrează destul de puțin. Mai precis, cam 8-10 ore pe săptămînă, ceea ce reprezintă tot atît cît jucăm noi, pe vremea uceniciei noastre sportive, în cel mult două zile! Este adevărat că o parte din timpul afectat învățării fotbalului îl completăm cu ceea ce recuperăm în zilele de vacanță. Dar aceasta nu este suficient și de aceea se impun și alte măsuri. Care anume? Deocamdată ne-am gândit la mai buna folosire a timpului de care dispunem în prezent. Adică la alcătuirea unui asemenea program de antrenament care să răspundă, prin conținut și atractivitate, principiului pedagogic al învățării corecte, cu participarea activă a copiilor în procesul lor de instruire și educație. În același scop am stabilit o legătură mai strînsă cu profesorii de educație fizică din unele școli, în ideea ca aceștia să sprijine practicarea fotbalului și în timpul liber, în recreații chiar. Ar mai fi și soluția suplimentării în anotimpul calduros, a orelor de pregătire din cadrul centrului. Dar rezolvarea cea mai aproape de nevoile performanței mi se pare aceea a înființării unor internate, pentru elementele de perspectivă, în cadrul cărora procesul de instruire, de învățămînt și alimentație a copiilor ar putea găsi condițiile unui proces optim de formare a viitorilor fotbaliști.

ALEXANDRU FRONEA
antrenor

21 DINTRO-O SUTĂ!...

L-am întrebat, cu puțin timp în urmă, pe Ioan Kluge, antrenorul coordonator al centrului de copii și juniori Progresul București, cum explică frumosa realizări ale unității — pepinieră de care răspunde. Răspunsul a fost lung, detaliat, argumentat, dar, dincolo de afirmații, detalii, concluzii se afla de fapt un singur cuvînt, o singură realitate evidentă: PASIUNEA. Această FLACĂRĂ, arzînd în numele fotbalului, am descoperit-o și în alte părți. La Iași, la Metalul din apropierea Pantelimonului, la „23 August”, lângă Podul Grant, vorbindu-ne despre ea oameni încărungiți la „catedrele” adevărate ale fotbalului: Mihai Birzan, Francisc Fabian, Ioan Costea etc.

Aceasta este... fața frumoasă a unei activități deloc ușoare, desfășurată la „rădăcinile” fotbalului și care cere necondiționat stîmă și prețuire totală. Dar — veșnicul dar — mai există încă o față a lucrurilor. Există PROBLEMA. Una dintre cele mai dificile probleme ale celui mai mare eșalon al fotbalului nostru. Problema — întrebare: CINE LUCREAZĂ, TOTUȘI, ÎN CENTRELE DE COPII ȘI JUNIORI? SÎNT ÎNCADRATE ELE CU ANTRENORI CAPABILI, DISPUSI SĂ DESFĂȘOARE O ACTIVITATE CONFORM MARILOR CERINȚE ALE FOTBALULUI ACTUAL? Răspunsul este unul singur: NU. Și vom încerca să demonstrăm în rândurile următoare de ce acesta este răspunsul și nu celălalt.

Indiscutabil, s-au făcut mari eforturi, în ultimii ani, pentru înzestrarea materială a acestor 45 de pepiniere ale fotbalului. Mari, dar nu chiar atît de mari încît să putem spune că, din acest punct de vedere, totul e în regulă. Extrem de mici au fost însă preocupările F.R.F., cluburilor și asociațiilor pentru ÎNCADRAREA tu-

tuturor centrelor cu oamenii corespunzători, cărora să le placă să muncească în aceste ateliere-școli ale fotbalului. Ele au devenit, pentru foarte mulți tehnicieni, niște simple ESCALE în drumul lor de la o echipă de seniori la alta. Un cuib călduț, un moment de... liniște, de respiro, o oază odihnitoare înaintea altor aventuri în eșaloanele superioare. Sigur că, fără exemplificări, afirmațiile par gratuite. Din păcate nu ducem lipsă de exemple. Iată cîteva.

În ultimii ani, de la un centru ca „Steaua 23 August” (care are totuși ceva rezultate) au plecat OPT antrenori, Dinamo, care are și el unele realizări (dar nu pe măsura investițiilor) a rămas acum cu doi antrenori din șase. C.F.R. Timișoara — exemplu tipic — a rulat în doi ani ȘAPTE (de necrezut!) antrenori. Numai în 1973 AU PLECAT DE LA CENTRE 21 DE ANTRENORI!

Printre aceștia se numără: Ștefan Vasile (F.C. Argeș), Adalbert Marosi (Petrolul), Șt. Brassai (A.S.A. Tg. Mureș), Silviu Avram și N. Săbăslău („U” Cluj), Șt. Hidișan (Ștefăuș Roșu), Constantin Tapu (Ceahlău Piatra Neamț), Tiberiu Itineanu (Progresul Timișoara), Mircea Mocanu (Metalul Drobeta Tr. Severin), Eugen Popescu (C.S. Tirgoviște), C. Ruguibei (Delta Tulcea), R. Catană, C. Creiniceanu (Steaua), Tr. Ivănescu, Lică Nunweiller, D. Nicolae-Nicușor (Dinamo), etc. etc. 21 dintr-o sută! În 1973! Și an de an la fel, pentru că situația se perpetuează asemănător de foarte multă vreme.

În legătură cu această stare de lucruri am vrea să fim bine înțeleși. Ar fi

un nonsens să negăm promovările antrenorilor merituosi, la cîrma unor echipe divizionare (Silviu Avram, Traian Ivănescu). Nu-i vorba despre așa ceva, ci despre marile repercusiuni suferite pe filiera procesului instructiv-educativ al tinerilor jucători, atunci cînd unul vine, altul pleacă, pleacă și acesta pentru a veni altul, și tot așa an de an. Înferăm, punem la stîlpul infamiei, „pășările călătoare” din rîndul jucătorilor. Oare, nu despre aceeași mentalitate e vorba și în cazul antrenorilor?

Cîndva — dacă vrem cu adevărat ca centrele să devină școli de învățare a fotbalului — trebuie să se pună stavilă acestui du-te-vino al antrenorilor din eșalonul copiilor — juniori. CUM? ÎN CE FEL? Iată o temă pe care consfătuirea de săptămîna viitoare, în nici un caz, n-ar trebui s-o ocolească. Dimpotrivă.

Laurențiu DUMITRESCU

La o oră nepotrivită, pe un teren de zgură, fără spectatori! Cu alte cuvinte, într-un anonim total. Fază dintr-un meci (Dinamo Obor — Ș. N. Otlenițoi), din campionatul juniorilor.

PROGRAMUL CONSĂTUIRII CU ANTRENORII DE JUNIORI

După cum s-a mai anunțat, între 3 și 7 decembrie va avea loc în Capitală consfătuirea cu antrenorii din centrele de pregătire a copiilor și juniorilor și de la secțiile de fotbal din unitățile de învățămînt. Iată programul:

● 3 DECEMBRIE, ora 9: Analiza activității centrelor de pregătire a copiilor și juniorilor pe perioada 1972-1973; ora 11: Discuții pe marginea analizei și regulamentului; ora 14: Concluzii.

● 4 DECEMBRIE, ora 8: Tendințe în fotbalul de performanță și implicațiile lor în joc și antrenament (referent: R. Cosmoe); ora 9.30: Orientarea procesului de instruire la nivelul copiilor și juniorilor în vederea formării jucătorilor de performanță (referent: C. Ardeleanu); ora 11: Conținutul educativ al procesului de instruire, educarea disciplinei, a simțului de răspundere și a comportamentului corect. Raporturile școlii-sport și antrenor-jucător (referent: I. Sîlcovan); ora 15: Particularitățile morfo-funcționale ale

grupelor de vîrstă 10-12 ani, 13-15 ani și 16-18 ani și implicațiile conținutului instruirii (referent: N. Stănescu); ora 17.15: Conținutul procesului de instruire la grupele de 10-12 ani (referent: M. Țîlca); ora 18.30: Film: model de antrenament.

● 5 DECEMBRIE, ora 8: Conținutul procesului de instruire la grupele de 13-15 ani (referent: E. Mladin); ora 9.30: Film: model de antrenament; ora 10.30: Particularitățile planificării și conținutului procesului de instruire la grupele de 16-18 ani (referent: L. Iancovschi); ora 12: Film: model de antrenament; ora 15: Particularitățile însușirii jocului la diferite vîrste (referent: C. Anghelache); ora 16.15: Opiniile ale antrenorilor trimiși în schimb de experiență, despre pregătirea copiilor și juniorilor în țările vecine (referenți: M. Birzan, Gh. Cosma, M. Rotărescu); ora 17.45: Întrebări și răspunsuri pe marginea referatelor; ora 19.15: Concluzii.

SISTEMUL COMPETITIV

Continuăm sondajul nostru de opinii despre campionatul republican al juniorilor și școlarilor, despre formula lui de desfășurare.

Dăm cuvîntul, astăzi, altor trei tehnicieni care lucrează nemijlocit în acest mare eșalon al fotbalului nostru — juniorii și copiii. Este vorba de prof. IOAN STOÎȘOR (Liceul „Mihai Viteazul” din Capitală, secția fotbal), ARPAD KISS (antrenorul coordonator al centrului de copii și juniori A.S.A. Tg. Mureș) și fostul internațional A. CICERONE MANOLACHE (coordonatorul centrului C.F.R. Timișoara).

IOAN STOÎȘOR: „DEZINTERES PE ÎNTREAGA FILIERĂ”...

„Marea problemă a fotbalului la nivelul copiilor și juniorilor este... pasiunea! Pasiunea celor care își desfășoară activitatea în centre și școli. Dacă această pasiune a antrenorilor și profesorilor ar „arde” în continuu la înaltă tensiune și dacă, bineînțeles, ar avea cu toții unde să lucreze așa cum trebuie, rezultatele ar fi înfinit mai bune. Am auzit, și nu mi-a venit să cred, antrenori de la centrele de copii și juniori ca Steaua „23 August”, Dinamo, Rapid, plîngîndu-se că efectiv, au posibilități minime, că nu au condiții necesare desfășurării unui proces de instruire adecvat! Pur și simplu am rămas

ÎN DISCUȚIE: FORMULA, CONDIȚII DE DESFĂȘURARE...

uimit. Dacă ei, de la marile cluburi nu au, atunci ce să mai vorbim de noi, ceilalți, de școlile și liceele cu program, cărora cluburile și asociațiile divizionare nu le acordă nici cea mai mică atenție? Tot așa se explică și dezinteresul total față de meciurile pe care le joacă juniorii și copiii. Dezinteres, pornind de la programările partidelor acestora cît mai departe posibil de... lume, pe terenuri impropii, și încheiat cu absențele sistematice ale arbitrilor delegați, meciurile fiind lăsate la bunul plac al unor localnici deosebit de binevoitori cu echipele gazdă. Dezinteres pe întreaga filieră. Dezinteres pînă și din partea unor antrenori ajunși de nevoie la centre sau în școli, așteptînd prima ofertă pentru a

pleca imediat aiurea.

Iată neajunsuri care trebuie înălturate, înainte de toate. Și după aceea pot fi discutate și alte probleme, cum este și actuala formulă a campionatului pe care eu o consider corespunzătoare, deoarece dă posibilitate de afirmare și echipelor mici...”

ARPAD KISS: „ANONIMATUL OMOARĂ AMBIȚIILE...”

— „Îmi amintesc de pe vremea cînd eram copil, cînd atunci cînd jucam noi o miuță, dacă pe margine se aflau cîteva curioși, jocul se încingea, devenea cu totul altul. Faptul că eram asistați ne stimula, ne trezea noi ambiții, nouă, puștilor. Am dat acest exemplu tocmai pentru a arăta că, astăzi, juniorii își desfășoară activitatea pe unde pot și cum pot, fără tribune care să freacă, ceea ce duce, implicit, la un oarecare dezinteres din partea tinerilor fotbaliști, care simt, mai bine ca oricine, acest lucru și nu se străduiesc să evolueze cu ambiție. Juniorii de la A.S.A. nu au susținut nici un antrenament sau joc pe teren gazonat. Și, atunci, cum ne mai întrebăm de ce acești jucători au deprinderi greșite?

Cu toate condițiile vitrege de

lucru, în ultimii cinci ani, de la centrul nostru au fost promovate o serie de talente ca Lucaci, Hajnal, Caniario, Orza, Onuțan, Ugvari. Mulți alții s-au pierdut, datorită lipsei de curaj a antrenorilor de la echipa de seniori. Cei amintiți au ajuns jucători divizionari mai mult întîmplător, fiind promovați atunci cînd titularii au fost accidentați și antrenorul nu avea pe cine să mai introducă în formație. În acest sens, trebuie îmbunătățită legătura dintre echipa de juniori cu aceea de tineret-rezerve, prin permanentizarea jocurilor de verificare. Numai așa juniorii pot fi urmăriți îndeaproape și de antrenorul de la tineret.

Cît privește actuala formulă a campionatului, eu unul o consider bună. Corectările trebuie făcute în privința condițiilor de desfășurare a jocurilor. Asta e important!”

CICERONE MANOLACHE: „UN CAMPIONAT PUTERNIC — NECESITATE DE PRIM ORDIN”...

— „Nu lucrez de prea multă vreme cu juniorii și copiii. Totuși, în această perioadă foarte scurtă, de circa șase luni, am fost izbit de cîteva realități neplăcute, despre care doar auzeam vorbi-

du-se. Și voi începe prin a arăta un fapt care mi se pare mie deosebit de semnificativ. Iată, azi (n.n. 18 noiembrie), la meciul dintre C.F.R. Timișoara și U.T.A., derby-ul seriei A-V-a, au asistat... zece spectatori! De ce n-au fost mai mulți? De ce meciurile juniorilor se joacă în anonim? Știm răspunsurile: organizare necorespunzătoare, popularizare inexistentă, terenuri periferice și aflate în stare deplorabilă. Într-un cuvînt condiții impropii.

Ceva trebuie făcut. Și eu cred că primul lucru ce ar trebui făcut, ar fi programarea partidelor de juniori în cuplaj cu cele de seniori. Adică, de ce un derby ca C.F.R. — U.T.A. să nu se joace în „deschidere” la un meci „Poli” — Rapid, în fața a 20 000 de spectatori? În al doilea rînd, consider că întrecerea juniorilor nu poate deveni cu adevărat un mijloc al instruirii atîtă timp cît există o mare discrepanță valorică între echipele participante. Un campionat cu două-trei serii puternice, echilibrate, este o necesitate de prim ordin. Tot așa cum, nimic nu se va putea face cu folos, în acest domeniu, dacă nu se va schimba radical optica cluburilor, asociațiilor și forurilor locale față de juniori și copii...”